

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **C. alias A.**, nar. X. štátny príslušník Nigérijskej federatívnej republiky, zastúpený JUDr. M., L., proti odporcovi **Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície MV SR**, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-266-4/RHCP-BA-OCP-AV-2009-MIL zo dňa 10. novembra 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/43/2009-48 zo dňa 13. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/43/2009-48 zo dňa 13. januára 2010 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-266-4/RHCP-BA-OCP-AV-2009-MIL zo dňa 10. novembra 2009**, ktorým odporca podľa § 62 ods.1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 10.11.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona) a navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov.

Krajský súd uviedol, že mal za preukázané, že dňa 10.11.2009 rozhodol odporca o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. na tom skutkovom základe, že bolo zistené, že navrhovateľ na územie Slovenskej republiky pricestoval na základe povolenia – identifikačnej karty na povolenie pobytu na území Španielska REGIMEN COMUNITARIO č. E. s platnosťou do 22.2.2014. Ďalej bolo zistené, že navrhovateľ dňa 23.9.2004 požiadal pod inou identitou t. j. pod menom J. o azyl na území Rakúska, ktoré azylové konanie nebolo doposiaľ

ukončené, keďže navrhovateľ územie Rakúska opustil a následne žil na území Španielska, kde získal na základe pozmeňovacieho dokladu povolenie na pobyt ako rodinný príslušník občana Európskej únie potom, ako uzavrel manželstvo s občianku Slovenskej republiky.

Krajský súd uviedol, že sa zaoberal námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa skutočnosti, že navrhovateľ dňa 31.10.2008 uzavrel manželstvo s občiankou Slovenskej republiky M., rod. B. s trvalým pobytom na území SR a zistil, že manželka navrhovateľa v Španielsku požiadala o vydanie pracovného povolenia, ktoré aj obdržala.

Podľa krajského súdu rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov bolo potrebné posudzovať v nadväznosti na zistenie odporcu, že navrhovateľ je podľa pozitívnej lustrácie v systéme Eurodac č. AT120040923-0419483 evidovaný ako žiadateľ o azyl na území Rakúska a doposiaľ nebolo o jeho žiadosti právoplatne rozhodnuté. Preto krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre zaistenie navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na Nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov a preto bolo podľa krajského súdu potrebné považovať napadnuté rozhodnutie za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd na základe uvedeného sa plne stotožnil s právnym názorom odporcu, a to, že navrhovateľ sa v čase zaistenia, t. j. dňa 20.1.2009 zdržiaval na území SR neoprávnene. Nakoľko odporca rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, bol podľa krajského súdu splnený aj účel zaistenia.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Poukázal na to, že už v opravnom prostriedku namietal, že rozhodnutie odporcu bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a je v rozpore s obsahom spisu. Rovnako poukázal na nesprávnu aplikáciu Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003.

Navrhovateľ uviedol, že v opravnom prostriedku poukázal na skutočnosť, že na územie SR pricestoval legálne, splnil si svoju ohlasovaciu povinnosť na Oddelení cudzineckej polície PZ. Plánoval sa vrátiť do Španielska, dňa 2.10.2009 si prostredníctvom agentúry S. A. zabezpečil letenku do Španielska s dňom odletu 15.11.2009.

Bol mu však odobratý cestovný doklad Nigérijskej republiky č. A.. O tom, že nemal predstavu, že by mohlo ísť o pozmenený doklad svedčí aj skutočnosť, že ho predložil na OCP Michalovce, keď bol zo strany polície dotazovaný, či vlastní ešte nejaký doklad po tom, čo predložil cestovný doklad vydaný Nigérijskou ambasádou v Madride a povolenie na pobyt vydaný Španielskom, ktorých pravosť nebola spochybnená. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že jeho identita je preukázaná.

Krajskému súdu vyčítal, že návrh na vypočutie jeho manželky ako svedkyne zamietol a nepreskúmaval námietku navrhovateľa, že v konaní bolo porušené jeho právo na rešpektovanie rodinného života podľa článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ vyčítal krajskému súdu, že sa nevysporiadal s námietkami uvedenými v podanom opravnom prostriedku ako aj námietkami uvedenými počas pojednávania dňa 13.1.2010. Z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s námietkou porušenia práva na rodinný život navrhovateľa a skutočnosti, že odporca na rodinný život navrhovateľa absolútne neprihliadol.

Rovnako krajskému súdu vyčítal, že sa nevysporiadal s jeho námietkou, že v danom prípade nebola možná aplikácia Dublinského nariadenia spôsobom, akým ho odporca aplikoval, a ak mal byť aplikovaný tak voči Španielsku ako krajine zodpovednej v danom prípade a nie Rakúskej republike. Ako to vyplýva zo samotného znenia Dublinského nariadenia, je aplikovateľný v prípade, že štátny príslušník tretej krajiny požiada o udelenie azylu, resp. ak sa jedná o štátneho príslušníka tretej krajiny neoprávnene sa nachádzajúceho na území Európskej únie. Navrhovateľ však žiadosť o azyl na území SR nepodal, nakoľko mal vydané povolenie na pobyt v Španielsku.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že napriek podanej žiadosti o udelenie azylu na území Rakúskej republiky pod inou identitou v roku 2004, Rakúsko nie je krajinou zodpovednou

za riešenie navrhovateľovej situácie. Podľa navrhovateľa v konaní nebolo vôbec na mieste zistiť, ktorá krajina je príslušná na posúdenie žiadosti o azyl v rámci členských štátov EÚ vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ o udelenie azylu nežiadal a teda nemá štatút žiadateľa o azyl a na území EÚ sa nachádzal legálne na základe vydaného povolenia na pobyt zo strany Španielska.

Navrhovateľ poukázal na to, že aj španielska strana v prvej odpovedi na prevzatie zodpovednosti zamietla zodpovednosť podľa Dublinského nariadenia, kde konštatovala, že „Španielsko neakceptuje zodpovednosť za predmetný prípad podľa nariadenia Rady č. 343/2003, vzhľadom na skutočnosť, že predmetná osoba nie je žiadateľom o azyl vo Vašej krajine, ako je zrejmé z vašej strany. Preto vyššie uvedené nariadenie sa neaplikuje, pretože sa vzťahuje len na žiadateľov o azyl.“

V prípade, že odporca mal záujem postupovať podľa Dublinského dohovoru a konať o tom, ktorý štát je zodpovedný za preskúmanie žiadosti o udelenie azylu, opierajúc sa o znenie čl. 9 Dublinského nariadenia, mal postupovať voči Španielsku, kde navrhovateľ získal povolenie na pobyt ako rodinný príslušník občana EÚ, a nie voči Rakúsku.

Podľa navrhovateľa, Rakúsko nebolo krajinou zodpovednou za posúdenie žiadosti o azyl (dôkaz: odpoveď zo strany BAA Spolkový azylový úrad Rakúskej republiky zo dňa 30.12.2009), odporca neoprávnene postupoval podľa § 62 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z., keď nariadil zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu. Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že predmetná odpoveď zo strany BAA Spolkového úradu Rakúskej republiky bola doložená do spisu počas pojednávania pred krajským súdom dňa 13.1.2010. V predmetnej odpovedi úrad konštatuje, že Rakúska republika sa nepovažuje za štát zodpovedný za preskúmanie žiadosti o azyl na základe skutočnosti, že má vydaný pobyt v Španielsku a podľa čl. 9 Dublinského nariadenia zodpovedným štátom za preskúmanie žiadosti o azyl je Španielsko.

Nie je preto zrejmé, akým spôsobom krajský súd aplikoval Dublinský dohovor, keď dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa bolo potrebné posudzovať v nadväznosti na zistenie odporcu, že navrhovateľ je evidovaný ako žiadateľ o azyl na území Rakúskej republiky a doposiaľ nebolo o jeho žiadosti právoplatne rozhodnuté.

Podľa navrhovateľa neboli, neboli naplnené podmienky tak na výkon jeho vrátenia na základe Dublinského nariadenia, ako i na jeho zaistenie a umiestnenie v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove.

Výkonom napadnutého rozhodnutia o zaistení došlo podľa navrhovateľa nielen k neoprávnenému zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života navrhovateľa, ale aj k porušeniu čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ktorý poukazuje krajský súd v odôvodnení rozsudku.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. K námietke navrhovateľa ohľadne nedostatočne zisteného stavu veci a nesprávnosti aplikácie Nariadenia rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 odporca uviedol, že v napadnutom rozhodnutí nie je zmienka o vrátení navrhovateľa do Rakúska, práve naopak dôkazom správneho a zákonného postupu je skutočnosť, že navrhovateľ bol dňa 5.3.2010 odovzdaný pracovníkom OHK PZ Bratislava Ružinov - letisko k odovzdaniu orgánom Španielskeho kráľovstva. Je teda fikciou navrhovateľa, že bol zaistený za účelom jeho vrátenia na územia Rakúskej republiky, pretože navrhovateľ bol odovzdaný na územie štátu zodpovedajúceho za posúdenie žiadosti o azyl (Španielske kráľovstvo).

K námietke navrhovateľa, že zaistenie je v priamom rozpore s článkom 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a s Ústavou SR odporca uviedol, že navrhovateľ v správnom konaní sám uviedol, že na územie schengenského priestoru vstúpil v lete 2003 na platné turistické víza. Podľa jeho vyjadrenia, bol mu odcudzený platný cestovný pas a on vedome túto skutočnosť neoznámil kompetentným orgánom s odôvodnením, že by bol vrátený späť do domovského štátu. Už toto vyjadrenie navrhovateľa poukazuje na skutočnosť, že z jeho strany nebola vôľa vrátiť sa do domovskej krajiny a zneužil turistické víza na vstup do schengenského priestoru, kde sa neoprávnene zdržiaval až do roku 2007.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ sa počas neoprávneného pobytu na území Španielskeho kráľovstva v roku 2005 zoznámil s občiankou SR M. Na matričnom úrade vo

Valencii, kde navrhovateľ uzavrel manželstvo s M. predložil ako doklad potvrdzujúci jeho totožnosť cestovný pas Nigérie, ktorý sa ako neskôr ukázalo, bol pozmenený, o čom svedčia aj vykonané expertízy zo dňa 16.10.2009. Manželke počas známosti ani po uzavretí manželstva neuviedol, že v minulosti pod inou identitou požiadal o azyl. Táto skutočnosť je pre vznik manželstva a následné spolužitie dvoch ľudí natoľko závažným problémom, že môže podľa odporcu v budúcnosti spôsobiť jeho anulovanie a rozpad.

Odporca tiež uviedol, že pri svojom rozhodovaní musel prihliadnuť aj na skutočnosť, že pred uzavretím manželstva občana SR bolo porušené ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, keď sám navrhovateľ uviedol, že na matričnom úrade v Španielsku použil na preukázanie totožnosti cestovný pas Nigérie č. A. s platnosťou od 23.4.2007 do 22.4.2012, pričom sa jednalo o pozmenený cestovný doklad, na základe ktorého mu bolo udelené povolenie na pobyt a vydaná IDK Španielska č. E.. Odporca vyjadril presvedčenie, že takéto pochybenie nemožno akceptovať.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ zatiaľ vystupoval pod troma rôznymi identitami a v jednom prípade preukázateľne použil ako doklad preukazujúci jeho totožnosť pozmenený cestovný pas Nigérie.

Na základe uvedených skutočností, odporca vyjadril presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozhodnutie bolo verejne vyhlásené dňa 8. júna 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. b/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej

republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa skutočnosťou, že navrhovateľ je evidovaný ako žiadateľ o azyl pod menom C., nar. X. v S., štátny príslušník Nigérie a doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o azyl.

Na základe zistenia, že sú splnené podmienky § 62 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, s poukazom na Nariadenie rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 ustanovujúcej kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej v členskom štáte tretej krajiny, odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa a jeho umiestnení v ÚPZ Medveďov .

Podľa § 250i ods.1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§250j ods.1OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejme v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. § 250 I ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Namietal, že rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a zistenie skutkového stavu je podľa navrhovateľa v rozpore s obsahom spisu.

Navrhovateľ tvrdil, že sa na území SR v čase vydania rozhodnutia nachádzal oprávnene. Pricestoval legálne, splnil si svoju ohlasovaciu povinnosť na Oddelení cudzineckej polície PZ, okrem toho OCP PZ Michalovce informoval o tom, že má za manželku občianku SR a ako dôkaz predložil sobášny list.

Uviedol, že plne rešpektoval právne predpisy SR a vzhľadom na skutočnosť, že bol prihlásený na krátkodobý pobyt, plánoval sa legálne vrátiť do Španielska a dňa 2.10.2009 si prostredníctvom agentúry S.A. zabezpečil letenku do Španielska na 15.11.2009.

Vyjadril presvedčenie, že jeho identita je preukázaná vzhľadom na množstvo dokumentov, ktoré musel predložiť k vydaniu dokladu na pobyt v Španielsku, ako rodný list, čestné vyhlásenie o svojej totožnosti, a faktu, že na základe preskúmania mu bol Nigérijskou ambasádou vystavený cestovný doklad Nigérijskej republiky.

Namietal, že napadnuté rozhodnutie o jeho zaistení je v rozpore s čl. 9 Dublinského nariadenia, ktorý ustanovuje kritériá pre posúdenia štátu zodpovedného za konanie so štátnym príslušníkom tretej krajiny.

Podľa navrhovateľa, napriek podanej žiadosti o udelenie azylu na území Rakúskej republiky pod inou identitou, Rakúsko nie je krajinou zodpovednou za riešenie navrhovateľovej situácie a v konaní nebolo vôbec na mieste zisťovať, ktorá krajina je príslušná na posúdenie žiadosti o azyl v rámci členských štátov EÚ vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ o udelenie azylu nežiadal a teda nemá štatút žiadateľa o azyl a na území EÚ sa nachádzal legálne na základe vydaného povolenia na pobyt zo strany Španielska.

Napokon vyjadril presvedčenie, že neboli splnené podmienky tak na výkon jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia, ako i na zaistenie a umiestenie v ÚPZ Medved'ov.

Zdôraznil, že nebolo preukázané, že skutočne disponoval pozmeneným dokumentom - cestovným pasom Nigérie č. A.. Predmetný doklad neslúži ani k identifikovaniu jeho osoby, vzhľadom na to, že vlastnil doklad o pobyte vydaný Španielskom a platný cestovný doklad vydaný Nigérijskou ambasádou v Madride. Pravosť týchto dokladov nebola zo strany odporcu spochybnená.

Namietal, že zo strany štátnych orgánov SR nebolo začaté žiadne konanie vo veci pozmeňovania, resp. falšovania verejnej listiny, nebol dôvod ani k obmedzeniu jeho osobnej slobody a to ani v súvislosti so zistením, že v roku 2004 mal štatút žiadateľa o azyl v Rakúsku.

Na základe uvedeného, navrhovateľ žiadal, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa zrušil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane právneho názoru odporcu o splnení podmienok pre vydanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, za ktoré považoval zistenie, že navrhovateľ požiadal na území Rakúska o azyl, pričom uvedené konanie nebolo doposiaľ ukončené. Podľa krajského súdu boli

splnené podmienky pre zaistenie navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na Nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003.

Predmetné rozhodnutie krajského súdu však nedáva odpoveď na žiadnu z námietok navrhovateľa, ktoré uplatnil v opravnom prostriedku.

V rozhodnutí krajského súdu absentuje vyhodnotenie námietok navrhovateľa v súvislosti s namietanou nesprávnou aplikáciou čl. 9 Dublinského nariadenia, keď krajský súd vôbec nereaguje na námietku navrhovateľa, že v danom prípade, nebolo namieste zisťovať, ktorá krajina je príslušná na posúdenie žiadosti o azyl v rámci členských štátov EÚ vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ o udelenie azylu nežiadal a teda nemá štatút žiadateľa o azyl a na území EÚ sa nachádzal legálne na základe vydaného povolenia na pobyt zo strany Španielska.

Týmito námietkami navrhovateľa explicitne vyjadrenými v opravnom prostriedku sa krajský súd vôbec nezaoberal, zo strany krajského súdu krajského súdu zostali nepovšimnuté.

Rozsudok krajského súdu tak nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa, pričom nie je z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, ako sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, preto je rozhodnutie krajského súdu nielenže nepresvedčivé, ale z pohľadu prieskumu rozsudku krajského súdu nepreskúmateľné.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učinенých správnym

orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zváži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietanú nesprávnu aplikáciu čl. 9 Dublinského nariadenia, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu .

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. júna 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová